

Göra mig et fastligt tvång,
Hannes gnäll—hvad gör det barnet?
Hör jag dagen om så lång,
Såda vil jag gamla Gubben
Får min han är god som gull,
Ifrån morgon jämt på Klubben
Super han placat sig full.

3. När jag då ej får som andra
Koa mig på minsta sätt,
Må ju ingen människa klandra
Alt jag tar den saken lätt,
Jag går borrt at mig försörja
I en gränd en trappa opp,
Det är där, som jag får bdrja
Stockholms Flickans lefnads lopp.

4. Fensret opp i hatt och klänning
Ställer jag mig med min hund,
Sprätten kommer — i knapp
tvänning

Gifter jag mig på en stund,
Med Riksdalern uti timmen
Jag af Wården Caffé ber,
Därpå super jag i harmen
Om jag ej får giftas mer. Slut.

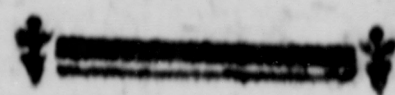
GS 199

Tvånne nyligen utkomne

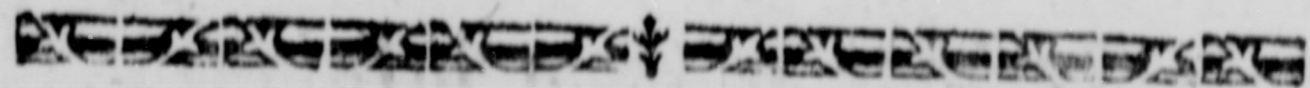
W i s d r,

Om

Poiken och Flickan.

Tryckt hos Andreas J. Sylvenius,
i Stockholm 1802.

1.

Engen ting jag funnat lära,
Aldrig uti Scholan gått,
Swarken wett, förnuft och ära
Hos mig minsta insteg fått,
Men fring gatan slantig skutta
Med små hundar i en rad,
Kasta Kronvägg, leka putta
Kan jag i fullkomlig grad.

2.

Nren skrida — jag blir håftig
Slås och träter som en karl,
Emot Far och Mor opfjäst
Uti frågor och i svar,
Börjar snart den grundsats fatta
För att skaffa sig sitt bröd
Bör man utan straff få snatta
Hållbre än att lida nöd.

3.

Uti denna sattsen trogen
Wankar jag förutan sorg
Hwarje morgon ifrån trogen
Rundt ifring på alla torg,

Och wid Muncbbron framför annat
Söker jag mit lifs behof
Men så dumt och så förbannat,
Att jag blef Policens rof.

4.

Nu, den sista klage-sången,
Må hwar Voise blifwa rörd!
Jag fec' ris i Rådstug-gången
Straxt derpå til Luckhus förd,
Men, Courage! — hoppets strimma
Lyser än et bgnablick,
Hvem kan neka mig att rymma?
Mig på skälmstycken så qvid?

1.

Ung och yr rast och modig
Fyller jag snart femton år,
Röd och hvit, och fet och frodig
Frågar jag ej hur det går,
Blott att Mamma ej wil tjäffa
Ropa jämt „hör på mit barn
„Skynda dig och läs din Lära
„Sedan skal du nysta garn.

2. Denna Låran och det garnet